

ANGSTEN KOM MED MØRKET. Han hadede natterne. Afstanden mellem hans eget værelse og den tryghed, der lokkede i hans forældres, følte uendelig lang. Det var sket mange gange, at han foretrak at gemme sig under tæppet frem for at vove sig ud i den mørke gang uden for døren til hans værelse.

Han kunne mærke på sin mor, at hans natteangst bekymrede hende. Det skete, at han skreg højt, når han havde mareridt. Så kom hun altid løbende. Strøg ham over panden og hviskede, at der ikke var noget galt. Tændte lampen på natbordet og rullede rullegardinet for hans vindue op.

“Der er ikke noget her, David. Ingenting, der kan gøre dig ondt. Se selv efter.”

Og så ville hun have ham til det, som alle forældre vil. At han selv skulle se efter. Se, at der ikke var noget farligt derude.

Men David var ikke bange for den slags, som man kan se med det blotte øje. Han var bange for den slags, som man ikke opfattede, før det var for sent. For farer, der bevægede sig med mørket som beskyttelse og med stilheden som selskab. David var bange for den fare, som man ikke kan værne sig imod.

Det var Avital, der havde fortalt ham det. Havde fortalt ham om drengen, der hadede børn, og som ventede på dem i det ufrugtbare landskab, der bredte sig rundt omkring den landsby, de boede i. Han blev kaldt Papirdrengen.

“Han sover om dagen og vågner, når solen går ned,” hviskede Avital en dag, hvor de gemte sig i hans hytte i træet, så David ikke ville blive nødt til at gå hjem. “Så udvælger han et barn, som han har tænkt sig at nappe, og så gør han det.”

David kunne mærke, hvordan hans mave trak sig sammen.

“Hvordan vælger han?” hviskede han.

“Det ved man aldrig. Det eneste, man ved, er, at ingen kan vide sig sikker.”

David forsøgte at få bugt med sin angst.

“Det er bare noget, du finder på.”

Træhyttens gulv var så hårdt, og vinden var alt for kold. Han havde kun korte bukser og en kortærmet bluse på, og han kunne mærke, at han begyndte at fryse.

“Vel er det ej!”

Avital havde altid været den mest modige af dem. Aldrig bange og altid parat til at tage en kamp for det, han syntes, eller det, han ville have. Men han var også en god ven. Det havde Davids far sagt flere gange. At Avital ville blive en god mand og en god soldat, når han blev stor. Sådan en, der gjorde det rette og ikke det forkerte, som stillede op for sine venner og for sit folk. Hvad far tænkte om David, sagde han ikke noget om, men David troede nu nok, det var noget andet end det, han tænkte om Avital.

“Han kommer om natten, når vi sover. Han venter uden for vinduet, og når vi mindst venter det, kommer han ind og tager os. Så du skal ikke sove for åbent vindue,” sagde Avital.

De ord satte sig fast som søm i hovedet på David og blev helt umulige at hive ud.

Fremover skulle vinduet være lukket.

Men da sommeren kom, og den tørre varme rullede ind over landet, fik Davids mor nok.

“Man kan blive syg af varme, David. Du er nødt til at slippe mere kølig natteluft ind.”

Han lod hende åbne vinduet, og så ventede han, indtil hun selv skulle i seng. Når huset var blevet stille, sneg han sig op og lukkede det igen. Først da var han i stand til at falde i søvn.

Men man kunne alligevel ikke vide sig helt sikker.

Det forklarede Avital et stykke tid senere.

“Når han bliver vred, bliver han stærk,” sagde han til David. “Så er der ingen døre, ingen mure og ingen vinduer, der kan holde ham væk. Det eneste, man kan gøre, er at håbe.”

“Håbe på hvad?”

“På, at han vælger en anden.”

Det afgjorde sagen. Efter det blev Davids angst for at sove alene større end hans angst for at gå gennem gangen hen til sine forældres soveværelse. Hver eneste nat sneg han sig ind til dem. De eneste gange, han blev afvist, var, når hans søster var kommet først.

“Kom, min ven,” hviskede hans mor, og så fik han lov til at krybe ned under hendes dyne.

Men han sov ikke. Ikke mere end et par timer lige ved daggry, og det skabte nye problemer. Han var lige startet i skole, og nu faldt han i søvn i timerne. Lærerne blev bekymrede og ringede til hans forældre, der tog ham med til lægen.

“Drengen er udmattet,” sagde lægen. “Lad ham hvile sig i et par dage, så bliver han så god som ny igen.”

David fik lov til at blive hjemme fra skole, og Avital kom med lektierne og fortalte, hvad de havde lavet i løbet af dagen. David ville ønske, at lærerinden havde sendt en anden. Han havde forsøgt at undgå Avital, så han ikke skulle fortælle flere uhyggelige historier. Men det var, som om det ikke var meningen, at han skulle slippe for dem. Netop som Avital havde lynet lynlåsen i sin rygsæk og rejst sig fra Davids seng for at gå hjem, sagde han:

“Har du set ham? Om natten?”

David rystede vildt på hovedet.

“Jeg tror, han kommer snart,” sagde Avital.

Det kom til at vare et stykke tid, før han fik ret.

Der nåede at gå flere årtier. David og Avital forlod den by, de var vokset op i, og endte som ved et tilfælde i den samme kibbutz.

Så kom han. Papirdrengen. Et barn forsvandt fra kibbutzen. I ti dage og ti nætter ledte de voksne efter ham sammen med politiet og militæret. Til sidst fandt de hans lig, så ilde tilredt, at man ikke ville fortælle de andre børn, hvad der var sket med ham.

Men de vidste det alligevel.

David og Avital, som nu var voksne mænd, kiggede på hinanden og mødtes i tavs forståelse. De vidste, hvad der var sket med drengen.

Det var Papirdrengen, der havde taget ham.

Og det var kun et spørgsmål om tid, inden han ville vende tilbage.

AFSLUTNINGEN

FRAGMENT 1

DEN KVINDE, SOM ENDNU ikke ved, at helvede venter hende lige om hjørnet, kommer gående hen ad fortovet med faste skridt. Sneen falder fra den mørke himmel og lægger sig på hendes skuldre og hoved som frossen englegråd. I hånden bærer hun en violinkasse. Dagen har været lang, og hun vil hjem.

Hjem til sin familie.

Til børnene, der sover, og til sin mand, der venter med vin og pizza.

Måske oplever hun ovenikøbet at være opfyldt af en følelse af fred. For et drama, der har stået på i lang tid, lader til endelig at have nået sin afslutning. Først nu føler hun, hvor meget det har tyngtet hende. At hun nu kan lægge det bag sig, vil forandre så meget.

Hendes skridt er lange, og hun går hurtigere, da hun nærmer sig sit kvarter. Der vil hun tillade sig selv at falde til ro. Samle sig. Komme til kræfter.

Hun længes og sætter farten endnu mere op.

Så hører hun det. Den lyd, der skærer sig igennem vinterens stilhed, rammer hende med samme kraft som et hammerslag.

Høje sirener og massevis af blå lys.

Motorerne brøler, da de når op på siden af hende og fræser videre.

Og med et ved hun, hvor de er på vej hen.

Hjem til hende.

Hun løber hurtigere end nogensinde før. Hun løber for livet, og hun er på vej hen mod døden. Hendes skridt bliver stille i sneen, og hendes åndedræt bliver til tyk røg. Hun runder det sidste gadehjørne og ser det blå lys blafre mod boligkarréerne rundt omkring.

Der er folk overalt. Mænd og kvinder i uniform, på fortovene og ude på gaden. Høje stemmer og oprørte ansigter. En eller anden græder åbent, og en anden skriger til en mand i en bil, at han da for fanden er nødt til at parkere et andet sted.

Så får de øje på hende.

Hun er et godstog på en lige strækning, umulig at standse. En eller anden gør alligevel et forsøg, men misser hende med en millimeters marginal. Hun kaster sig ind gennem den åbne dør og styrter op ad trapperne.

Og så ikke længere.

Braget, da hun ramler ind i den andens krop, er hårdt, og hun falder midt på et trappetrin. Forsøger at komme op, men bliver holdt nede af arme, der bilder sig ind, at de er stærkere end en truet mors.

“Du må ikke gå derind lige nu. Hvis du venter lidt ...”

Men hun venter ikke. Uden selv at forstå, hvordan det går til, fælder hun ham med et enkelt slag i skridtet, rejser sig op og løber videre. Hører hans stemme give genlyd i trappeopgangen:

“Jeg fik hende ikke! Fang hende!”

Snart er hun oppe ad alle trapperne. Snart står hun ved sin egen dør.

Snart vil hun få at vide, hvad der er sket.

At hendes mand og børn er døde.

At der ikke er nogen af dem tilbage.

Stille skal hun stå der på trappetrinnet ind til det rum, hvor de ligger, se den febrilske aktivitet, der foregår omkring dem for at redde, hvad reddes kan, selvom alt er for sent. Og det er sådan, alle vil huske den scene.

At hun stod stille der i døråbningen med sne på frakken og en violin i hånden.

TIDLIGERE

Den første dag

ONSDAG DEN 25. JANUAR 2012

TO OPGAVER HAVDE EFRAIM KIEL haft med. Den første var at identificere og rekruttere en ny sikkerhedschef til en af de jødiske menigheder i Stockholm, Salomon-menigheden. Den anden valgte han ikke at tænke så meget på. Når begge dele var blevet gennemført, ville han rejse tilbage til Israel. Eller videre. Han vidste sjældent, hvor lange hans rejser ville blive.

Det burde ikke have været så svært. Det *plejede* ikke at være specielt svært. Hvor mange gange var han ikke blevet sendt af sted på den slags opgaver? Mange. Og hvor mange gange var han stødt på tilsvarende vanskeligheder? Ikke en eneste.

Salomon-menigheden i Stockholm havde selv henvendt sig til kontakter i Jerusalem. En række bekymrende begivenheder havde fundet sted det sidste års tid. Menigheden havde flere gange været udsat for sabotage. I flere tilfælde havde der været tale om deciderede attentater, og de havde også været rettet mod menighedens skole. Hvorfor sikkerhedssituationen havde forandret sig lige netop i Stockholm, vidste man ikke, og det var heller ikke interessant. Det, der var vigtigt, var at undersøge, hvordan sikkerheden kunne forbedres.

Man var nået frem til, at en del af løsningen var at ansætte en sikkerhedschef med bedre kvalifikationer. Det var blevet Efraims opgave at finde sådan en.

Efraim vidste, hvad han ville have.

En god leder.

For at et team skulle kunne fungere, var det vigtigt, at det havde en tydelig og handlekraftig forgrundsskikkelse. Et menneske med integritet, som var god til at prioritere og træffe strategiske beslutninger. Men frem for alt skulle lederen være respekteret.

Ingen meritter i hele verden kunne kompensere for de sider, der fremkaldte foragt hos dem, som lederen var blevet sat til at styre og koordinere.

Indtil videre havde de haft svært ved at finde en person, der havde alle disse egenskaber. Der manglede altid et eller andet. Som oftest integritet og tilstrækkelig operativ erfaring. Den ene ansøger efter den anden blev frasorteret. Og nu havde Efraim Kiel ikke meget tid tilbage.

“Vi har jo en kandidat, der er ideel til opgaven. Hvorfor kan vi ikke tage ham?”

Spørgsmålet blev stillet af Salomon-menighedens generalsekretær, der sad over for Efraim.

“Fordi han først kan starte til sommer,” sagde Efraim. “Det er for sent. I kan ikke undvære en sikkerhedschef i et halvt år. Det går bare ikke.”

Han vendte blikket mod vinduet og kiggede på sneen, der faldt ned fra himlen og pudrede jorden hvid. Stockholm i januar var noget ganske andet end Tel Aviv. Der havde han siddet ude og drukket vin for bare et par aftener siden. Svenskerne havde selvfølgelig deres egne skikke og ritualer. Efraim havde forstået, at det skete, at de satte sig i sneen og grillede pølser og drak varm kakao. Ja, nu spiste han jo ikke svinekød, og i øvrigt kunne han heller ikke finde på at blande mælk og kød, men han syntes nu stadig, det var en fjollet skik.

“Vi er nødt til at finde en anden,” sagde han og anstrengte sig for at holde en diplomatisk tone. “En med en bred erfaring, som kan starte med det samme.”

Generalsekretæren fingererede ved ansøgningerne, som han havde liggende foran sig. Der var ikke ret mange, der havde søgt stillingen, men rent talmæssigt burde der have været nok til at finde en. Efraim vidste, at generalsekretæren havde haft meget at se til den sidste måneds tid. Både menigheden og Salomon-skolen var flyttet til en ny adresse i ejendomme, der lå lige over for hinanden på Nybrogatan. Det var ikke, fordi de var flyttet ret langt, tidligere havde de holdt til på Artillerigatan, men flytningen havde nu alligevel kostet tid og energi. Det ville være bedst for alle, hvis de kunne falde til ro nu.

Hvis bare deres yndlingskandidat kunne have startet noget tidligere.

Efraim var i og for sig ikke helt uinteressert i en løsning, der betød, at tjenesten blev besat midlertidigt indtil sommer, men de skulle stadig have en solid kandidat. En menighed uden en sikkerhedschef var nøgen og sårbar.

Uden at kunne forklare det havde Efraim en specifik følelse af, at netop denne menighed ikke ville klare sig ret længe. Rastløst rakte han ud efter ansøgningspapirerne. På dette tidspunkt kunne han dem udenad.

“Der dukkede faktisk en ansøgning mere op i dag,” sagde generalsekretæren tøvende. “Eller rettere sagt flere. Fra et konsulentfirma, der har specialiseret sig i strategisk sikkerhedsvirksomhed.”

Efraim hævdede øjenbrynene.

“Jaså?”

“Jeg ville mene, at kun en af ansøgerne ville kunne være aktuel. Men dels kom ansøgningen for sent, og dels ved jeg ikke rigtigt, om den pågældende er egnet.”

At ansøgningen var kommet for sent, fandt Efraim uvedkommende, men det med vedkommendes egnethed var mere aktuelt.

“Hvorfor er han ikke egnet? Eller hun?”

“Han. Det er en mand. Og han er ikke en af os.”

“Så han er *goy*?”

“Ja.”

Altså en ikke-jødisk kandidat til stillingen som sikkerhedschef for en jødisk menighed.

“Hvorfor nævner du hans ansøgning, hvis du ikke mener, han er egnet?”

Generalsekretæren svarede ikke, men rejste sig op og gik ud af lokalet. Han kom tilbage med nogle papirer i hånden.

“Fordi han har nogle kvaliteter og erfaringer, der gjorde mig nysgerrig, især hvis vi bliver nødt til at ansætte en midlertidig sikkerhedschef. Og det er som bekendt der, vi er nu. Jeg tjekkede hans baggrund og fandt flere ting, der er vigtige.”

Stive papirer skiftede hænder, og en ny idé tog form.

“En forhenværende politimand, der nærmer sig de fyrre. Kone og to små børn. Bor ude i Spånga, de flyttede ud af byen i forbindelse med, at han mistede sit job. Værnepligt hos kystjægerne,

og det lader til, at han bagefter flirtede med tanken om at blive officer, for han blev hængende inden for militæret. Så kom han ind på politiskolen og steg hurtigt i graderne inden for politiet. Blev vicepolitikommissær i en rekord-ung alder og havde ikke været mange år ved politiet, da han blev håndplukket til en særlig efterforskningsgruppe ved Stockholm Politi. Den var ledet af en vicepolitiinspektør ved navn Alex Recht.”

Efraim kiggede op fra papirerne.

“Alex Recht. Hvorfor kan jeg genkende det navn?”

“Fordi han figurerede i en del af aviserne sidste efterår i forbindelse med flykapringen. Det var hans søn, der var styrmand på flyet.”

“Nåh, ja.”

Efraim nikkede for sig selv. Også i de israelske aviser var der blevet skrevet om flykapringen.

Han fokuserede igen på de papirer, han havde i hånden. De oplysninger, som generalsekretæren havde opremset, stemte overens med det, manden selv havde oplyst i sin ansøgning.

Men der var en oplysning, der manglede.

“Du nævnte, at han blev fyret fra politiet.”

“Ja.”

“Og alligevel kunne du finde på at ansætte ham? Ved du da ikke, at man skal dumme sig gevaldigt for at miste sit politiskilt i et land som Sverige?”

Jo, det forstod generalsekretæren skam godt.

“Jeg vil hævde, at der er formildende omstændigheder i den her sag.”

“Og det er?”

Generalsekretæren holdt en kunstpause.

“Han mistede sit politiskilt efter at have skudt sin brors morder i tjenesten.”

Efraim kiggede længe på generalsekretæren, inden han kiggede på mandens ansøgning igen.

Peder Rydh.

Kunne han være den mand, menigheden havde brug for?

De blev afbrudt i deres samtale af generalsekretærens assistent, der bankede på døren, åbnede den og kom ind.

“I er nødt til at komme,” sagde han. “Der er sket noget forfærdeligt. De har ringet fra Salomon-skolen og sagt, at en pædagog i forsamlingens børnehave er blevet skudt.”

FØRST VAR OPKALDET fra Salomon-skolen på Östermalm slet ikke til at forstå. En pædagog var blevet skudt. For øjnene af børn og forældre. Sandsynligvis af en snigskytte, der måtte have befundet sig på et tag på den anden side af gaden.

Ubegribeligt.

For vicepolititiinspektør Alex Recht var Salomon-menigheden en ukendt verden. Det eneste, han vidste, var, at det var en af Stockholms jødiske menigheder. Han forstod ikke, hvorfor sagen med den skuddræbte pædagog var havnet på hans bord. Hvis det var en antisemitisk forbrydelse, burde den ligge hos rigspolitiets særlige team, der tog sig af hadforbrydelser. Måske burde man også koble Säpo på. Men hvorfor Alex' arbejdsgruppe, ny som den var og endnu ikke parat til de helt store udfordringer? Desuden – og hvad der var endnu vigtigere: Hvem havde grund til at skyde en pædagog i dagslys, mens en flok voksne og børnehavebørn så på?

“Hendes nye samlever,” sagde Alex' chef og smed et computerudskrift på hans bord. “Det her er ikke hadforbrydelser, selvom det allerede står på netaviserne. Det her er koblet til grov organiseret kriminalitet, og hvis du vender et par sten, vil du sikkert opdage, at den stakkels frøken, der blev skudt i ryggen, slet ikke er så uskyldsren som den sne, hun ligger på.”

Alex tog computerudskriftet, som var et uddrag fra strafferegisteret.

“Er det her hendes samlever?”

“Jep.”

Massevis af alt for kendte ord på papiret. Narkokriminalitet. Trusler. Trusler mod tjenestemand. Voldsom modstand mod anholdelse. Groft tyveri. Væbnet røveri. Alfonseri.

“Har vi fundet noget på pædagogen selv?”

“Ikke en skid. Hun er ikke engang med i registeret over mistænkte.”

“Så kan hun nu alligevel godt være så hvid som sne og bare en kvinde med usædvanlig dårlig dømmekraft. Og uheldig.”

“Det vil jeg overlade til dig at efterforske. Find ud af, om det her handler om hende eller hendes fyr. Eller måske dem begge to. Og gør det i en fart.”

Alex hævede blikket fra papiret.

“Har vi travlt?”

“Salomon-menigheden er en meget foretagsom aktør i sikkerhedsspørgsmål. Hvis vores svar ikke kommer i en fart, har de ikke tænkt sig at vente på det uden at gå i gang med deres egen efterforskning. Under alle omstændigheder vil de kræve et meget stort politimæssigt engagement, og det vil de gøre offentligt.”

Alex strøg sig over hagen.

“Men vel ikke, hvis vi fortæller dem, at deres pædagog levede sammen med en tungt belastet kriminel?” spurgte han. “Så kommer det bare til at se ud, som om de ansætter potentielt farlige personer, og det kan jo ikke være godt for deres omdømme.”

Hans chef var allerede på vej ud af kontoret.

“Netop. Så sørg for at komme i kontakt med dem så hurtigt som muligt. Tag over og snak med dem. Og tag Fredrika med.”

“Hun har fri her i eftermiddag,” sagde Alex. “Men jeg ringer til hende i aften og fortæller, hvad der er sket.”

Hans chef rynkede panden.

“Det bestemmer du selvfølgelig selv, men er der ikke en god grund til at ringe til hende og bede hende komme ind? Altså hvis hun er i byen.”

“Jo, jo, hun er i byen,” sagde Alex. “Og jeg kan da godt ringe til hende. Men hun tager den nok ikke.”

“Er der sket noget?”

“Hun øver med orkestret.”

“Orkestret? Hvad spiller hun da?”

“Violin. Og hvis jeg har forstået det ret, er det noget, hun har godt af, så det laver vi ikke om på.”

Efter at have været væk fra politiet i snart to år var Fredrika

Bergman endelig tilbage. På Kungsholmen. Hos Alex. Der, hvor han hele tiden havde ment, hun skulle være. Han havde ikke tænkt sig at begynde at brokke sig over et par spilletimer fra eller til.

Han blev nødt til selv at gå i gang med arbejdet. Pædagogen havde levet sammen med en mand, der havde tiltrukket sig mange farer. Det var den naturlige start på efterforskningen.

“Forklar mig, hvorfor jeg skal tage mig af det her,” sagde Alex. “Jeg har jo ikke med grov organiseret kriminalitet at gøre.”

“Östermalmpolitiet har bedt om forstærkning på efterforskningssiden,” sagde hans chef. “Jeg har lovet, at du giver dem en hånd. Hvis det kan lade sig gøre at bevise koblingen til grov organiseret kriminalitet, sender du bare sagen videre til rigspolitiet.”

Det lød bare så let. Bare sende sagen videre i systemet. Men det var sgu aldrig til at vide, hvor let det ville ende med at blive. Alex huskede den specielle efterforskningsgruppe, han før havde været leder af. Den havde flydt som en vandmand mellem rigspolitiet, regionspolitiet og Stockholm politi. På papiret havde de været en del af Stockholm politi, men i virkeligheden havde de tjent flere herrer. Det havde Alex været glad for. Hvis han fik lov til at bestemme, skulle det ikke være anderledes i hans nye gruppe.

“Jeg sender en patruljevogn ud for at hente hendes samlever, hvis han er hjemme,” sagde Alex. “Jeg vil høre, hvad han har at sige, og udelukke ham som mistænkt.”

“Jeg tror ikke, det var ham personligt, der gjorde det,” sagde chefen. “Det er for brutalt.”

“Det vil jeg give dig ret i. Det lugter af hævn eller noget andet lort. Men snakke med fyren, det skal vi fandeme. Han om nogen må vide, hvis kugle hun fik i ryggen.”

DER VAR KUN GÅET EN TIME, siden hun havde forladt politistationen på Kungsholmen og var taget hen for at spille. En time, men nu fandtes jobbet ikke længere. Det gjorde hendes familie og venner heller ikke. Ikke her og ikke nu. Ikke i det vakuum, der blev skabt, når hun lagde violinen til rette på skulderen og klemte den fast under hagen.

Musikken bar hende, som om hun havde fået vinger. Hun fløj højt over alle de andre, lod, som om hun var helt alene i universet. Det var en farlig tanke. Solister passede sjældent ind i større ensembler. Men i et kort øjeblik – *et eneste forpuleet kort øjeblik* – ville Fredrika Bergman have lov til at smage på det liv, hun aldrig fik, og få et glimt af den kvinde, hun aldrig blev. Den tredje uge i den æra, som var både ny og gammel på samme tid. Gennem hele sit voksenliv havde Fredrika sørget over den karriere som violinist, hun aldrig fik og heller aldrig ville få. Og hun havde ikke kun sørget. Hun havde ledt med lys og lygte efter en alternativ fremtid. I ruinerne af alt det, der engang havde været hendes, havde hun vandret rundt som en fortabt sjæl og spekuleret over, hvilken vej hun skulle vælge. Som barn og teenager havde hun levet for musikken. Musikken var hendes kald. Uden den var livet ikke specielt meget værd.

Det bliver aldrig sådan, som man havde forestillet sig.

Det kan blive bedre, men det sker tit, at det bliver værre.

Fra tid til anden kom erindringen over hende. Lige så uvelkommen som regn fra en sommerhimmel. Erindringen om en bil, der skred ud, kom over i den forkerte kørebane, kolliderede og slog en kolbøtte. Med børn på bagsædet, forældre på forsædet og ski på taget. Hun huskede de voldsomme sekunder, hvor

alting blev revet i stykker, og den stilhed, der fulgte efter. Arrene havde hun stadig. Hver eneste dag fik hun øje på dem på sin arm. Hvide linjer, der vidnede om, hvorfor hun var blevet ude af stand til at øve det nødvendige antal timer hver dag. I fortvivlelse og affekt havde hun kastet violinen på det forgangnes kirkegård og var blevet en anden.

Og nu spillede hun igen.

Det var hendes mor, der havde fundet strygerensemblet til hende. Havde sagt: "Her, Fredrika, det her er din chance." Som om Fredrika, der var gift med en femogtyve år ældre mand, og som havde to små børn, havde en masse timer tilovers, som bare lå der og flød og ventede på at blive taget i brug.

Men den, der søger, skal finde, og i de sidste tre uger var musikken igen blevet en del af hendes liv. For første gang i tyve år følte Fredrika noget, der mindede om harmoni. Hendes mand og børn gjorde deres, for at hendes hjerte skulle føles helt. Jobbet var okay. Sådan havde det aldrig været før. Det havde været en besværlig proces at nå dertil. Sagen med det kaprede fly et par måneder tidligere havde været afgørende. Fredrikas daværende chef i Justitsministeriet havde tvunget hende til at arbejde tæt sammen med politiet for en tid. Og det var gået op for hende, hvor hun hørte hjemme og gerne ville være.

Inden for politiet. Den første januar var hun tilbage. Hos Alex Recht i en ny efterforskningsgruppe. Der i det store og hele mindede om den, hun havde været en del af for nogle år siden.

Så meget lignede sig selv, selvom der også var så meget, der var anderledes.

Harmoni. Et ord, der ville have givet hende kvalme for blot et par år siden. Men ikke nu. Nu havde det fået en ny betydning, lagde sig som bomuld omkring hendes sjæl og fik hendes øjne til at gnistre. Fredrika Bergman havde fundet fred.

I hvert fald for en tid.